

Fay Hattındayız-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (66.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

İnsan, Âdem aleyhisselamdan beri aynı dünya toprağında yaşıyor. Âdem aleyhisselamın çocukları olarak aynı insanlık, aynı dünya ve aynı iman ortak paydamızdır. Allah Teâlâ'nın cenneti de cehennemi de iman da değişmemiştir. Değişen, çağlara ve şartlara göre ambalajları farklı hâle gelmiş, taktikleri bir aşağı bir yukarı alınmış şeytan oyunlarıdır.

Müslümanlar olarak kıyamet sabahına dek ömrümüz olsa ve bütün imtihanlar bizim için uygulansa aynı iman, ruh ve heyecan ile duracağız. Müslümanlar olarak teknoloji çağında oluşumuzu veya dünyaya hâkim güçlerin İslam için takdir etmeye çalıştıkları taktiklerini ve planlarını bahane edip kulluğumuzu erteleyemeyiz.

İki hakikati de bu noktada bilmeliyiz:

1- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in haber verdiği, kıyamete yakın görülecek bazı farklılıklar ve büyüyen sorunlar/fitneler olacaktır. Bu fitneler-imtihanlar-belaların üzerindeyiz ve yaşadığımız zaman, bütün zamanlardan daha fazla olmak kaydıyla bu sorunlarla yüzleştiğimiz bir devirdir. İnsanoğlu bu yaşlı dünyada İblis'in bu kadar seri çalıştığını belki de görmemiştir.

2- Rabbimiz, İblis güçlenip taktiklerini çoğalttıkça bizi yalnız bırakıyor değildir. İmanımız kıyamete kadar ömrümüz olsa o zamana kadar İblis'in ve yardımcılarının bütün taktiklerine karşı yeterli olacak bir imandır. Fitnelerin ve karşılaştığımız çeşitli olayların yoğunluğu, şeytanın her gün yeni bir taktik uyduruyor olup her köşeden yeni düşmanların peydahlanması imanımızın bir noktada zafiyete uğrayabileceği yahut yetersiz kalabileceği anlamında asla değildir. Eğer bir grup Müslüman'da veya Müslümanlar'dan birinde bu anlamda bir sıkıntı oluşuyorsa, İblis o kişi/grup hakkında zafere ulaşmış, Müslümanlar o kişiyi/grubu kaybetmişlerdir.

Allah'a ve ahiret gününe iman eden, Kur'an-ı Kerim'i kıyamete kadar müminlerin rehberi olarak gören için ise bir sorun yoktur. İman ağırlaştıkça, şeytan gerdikçe ve çareler azalıyor gibi oldukça müminin iman potansiyeli artıyor demektir. Kur'an'ımız, Hendek savaşındaki olayları bize bir kısım ayrıntılarıyla birlikte anlatır –ki Müslümanlar bunlardan kendileri için ders çıkarırlar.

Bu derslerden biri de müminleri her yönden sıkıştıran İblis ordularına karşı gerçek mümin olup Resûlullah'ın etrafında etten ve kemikten ordular kuran ashab-ı kiramın, Allah ve Resûlü'nün onları aldatmadığını, imanlarının tam da böyle günler için olduğunu söyleyerek imtihanı kazanmalarınıdır. Olaylar yoğunlaşıp baskı arttıkça onların da imanı artmıştı. Bu oranlamayı kuramayan, olaylara karşı kendini naçar ve beceriksiz zanneden kimse esasen ümmetin de önünde bir engeldir ve şeytanın gülmesi için fırsat oluşturmaktadır.

Tam anlamıyla manevî bir fay hattı üzerinde yaşıyor olmamız, insanların dünyadaki fay hatlarını bilip hattın üzerine köprüyü gerekli sağlamlıkta ve depreme dayanıklı yapmaları gibi, fitnelerin sarsıntısını bildiğimiz bir ortamda yaşamamızın icabı olarak imanımızı güçlendirmemiz ve ümmet-i Muhammed'den olmanın farklılığının gereklerini yerine getirmemiz anlamına gelir. Bu da Allah Teâlâ'nın bizi fitnelerle karşılaştırmasına karşın bunlara dayanacak iman ve cüreti bünyemize verdiğini bilmekle olur. Olayların büyüklüğü-küçüklüğüne değil, direncimize bakarak sonucu tahmin etmek zorundayız.

Yaklaşık bir yüzyıldan beri apaçık, üç yüzyıldan bu yana da dikkat edenlerin anlayabileceği biçimde ümmetimiz kan kaybetmektedir. Allah'ın her türlü hamde layık olduğunu kabul eden, boynu bükük mümin edasıyla itiraf etmeliyiz ki üç asırlık erime devrine rağmen son elli senemiz, ümmet-i Muhammed'in kökleri üzerine ayakta durmaya yeniden çalışması hamleleriyle doludur. Hasan el-

Benna'nın Mısır'da başlattığı İhvan-ı Müslimin hareketiyle beraber, İslam'ı kâinatın ve her olayın dini gören, hadiseleri kapsamlı pencereden izleyen bir silkinme yaşanmış, sonraları Hindistan'da, Türkiye'de hatta Avrupa'da ve Amerika kıtasında İslam'ı tarihin çökme noktasında değil Bedir, Tebük, Hayber fethi günlerindeymiş gibi dünyanın mukadderatına hükmedecek hâlde görme anlayışı yeşermiş ve umut kaynağı hâline gelmiştir.

İslam üzerine yapılan araştırmalar-incelemeler, İslam'a giren Hıristiyanlar ve Avrupa'nın her gün biraz daha İslamlaşan nüfusu, Türkiye'deki laiklik cenderesi üzerinden pek az geçmesine ve dinin çöktüğü yaygarasına rağmen hilafetin dahi rahatlıkla konuşulabilir hâlde geldiğini görüyoruz. Komünizm istilası altında senelerce kan kusarak kalmış Orta Asya ülkelerinde İslam'ın hâlâ en canlı organizma olarak bulunması ve İslam'ın dünyada gençlik bakımından en ümit vaat edici pozisyonda olması hepimizin yerle gök arası kadar şükretmemizi gerektirecek ve şeriatımızla övünmeyi hak ettiğimizi gösteren bir durumdur. Bu işaretleri bütün dünya üzerinde görmek mümkündür.

Fakat Allah'ın kaderi odur ki toplumlar bozulurken süreç asırları bulabildiği gibi düzelve de on yılda gerçekleşip bitmiyor. Hamd olsun ki İslam ve Müslümanlık yükseliş, küfür de dağılma ve eziliş dönemine girmiştir. Biz görmesek dahi -ki bunu kendi menfaatimiz için istemediğimizden görmemiz o kadar da önemli değildir- ümmetimizin yarınında yaşayanlar topraklarımızda kelime-i şahadetin sancak olduğunu inşallah görecekler, İslam'ın ezanı ve şeriatı hem bu topraklara hem dünya topraklarına hükümran olacaktır.

Çünkü camilerde namaz kıldıklarını söyleyen Müslümanlar dahi anlamasa bile "Allah her işinde galiptir" ve şeriatının hükümranlık devri gelecektir. Zira Allah'ın kaderi değiştirilemez. Öyleyse biz bugünkü görüntüye değil, görüntünün sonrasına göre hesap kitap yapmalıyız. Oturup matemle gün geçiremeyiz ve yaralarımızı pansumanla zamanımızı harcayamayız. Bu yaraların bizi öldürmeyeceğini bilecek ve devam edeceğiz.

Ümmet olarak kahrolma hakkına da sahip değiliz. Fay hattı şartlarında kulluğumuzu, ibadetlerimizi yaparız ve emelimizi saklayarak fay hattında da olsak Rabbimizin rızasını kazanırız. Ancak elbette acil planlarımızın ne olduğu ve neye öncelik vereceğimiz sorularına cevap bulabilmek için yaklaşık üç asırdan bu yana devam eden erimede nelerle karşılaştığımızı bilmeliyiz. Neleri kaybettiğimizi ve acil olarak toparlanacakları içeren bir listeyi -yaralarımızı tazelemek için değil- ayağa kalkacağımız noktaları tespit için sıralamalıyız.

- 1- Sekülerizm Müslümanlar'ın içinde filizlendiğinden beri -ki Tanzimat kanunları ve Avrupa'dan getirilmiş gençlerin ümmetin içinde yeni bir Müslümanlık ve milliyet üretmelerine tarihlenir- Müslümanlar ciddi bir kimlik kaybına uğramışlardır. Bu kaybın kendini pek çok alanda göstermesinin yanı sıra 'hocalık' müessesesini mezar bekçisi-cenaze yıkayıcısı olarak lanse eden anlayış da buradan türemiştir.

'Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' dedim, öyleyse dünyanın tamamı karşı cephemde olsa ben yine Allah'la beraber olduğumdan mutlu ve umutluyumdur diye düşünen kudretli kavrayışın yerini "Müslümanız şükür..." demekle kalan bir anlayış almıştır. Allah'ın nesh ettiği ve kabul etmediği Hıristiyanlar ve Yahudiler'i İslam'ın onca azameti ve azizliğine, Resûlullah aleyhissalatu vesselamın bütün peygamberlerin sultanı olmasına rağmen 'kardeşlerimiz' seviyesinde görebildik.

Kimliğimizi simgeleyen sarıksa sarık, şalvarsa şalvar, hatta düğmesi sağda olan gömlek giymekse o dahi değiştirildi ve orijinal olanı göstermemesi sağlandı. Bu etkiler düğünümüze, haccımıza, evimize, konuşmamıza, selamımıza, vedamıza ve hayatın tamamı için kurallar getirip nefes almaya kadar her şeyi şekillendiren şeriatımızın bütün yansımalarına uğradı. Çocuklarımız 'selamunaleyküm' demenin 'gayri medeni' ve 'kültürden uzak' bir tavır olacağına ikna edilmeye çalışıldıklarında ebeveynleri bunun yanlış olduğunu ve selamın hüviyetimizi yansıttığını ifade eden bir aşılama yapamadılar.

Otobüse bile binerken selam vermek (essalamualeyküm) yerine 'iyi günler' demek bu düşük anlayışın bir tezahürüydü. Dügününü Müslümanca ve haramdan uzak yapmak sanki bir ayıpmışçasına bazı arkadaşlarını davet etmemek şeklinde de görülebilecek mikrop, Müslümanlar'ın içine bir kanser gibi giriverdi.

Kaybedilen ilk şey, 'ben müminlerdenim, yaşamam da ölümüm de âlemlerin Rabbi olan Allah içindir' demektir ve onun yerine sanki Müslümanlığın ar edilecek, ikinci sınıf görülecek bir formda olduğunun düşünülüşü hissiyatı yerleşmiştir.

- 2- Müslümanlar'ın tek bir ümmet oldukları, tek bir Kâbe'nin etrafında döndükleri, tek bir Peygamber'in eteğinde dirilecekleri, tek bir Kur'an okudukları hâlde fırkalaşmayı sanki mecburî anlayıp bölünmekte ve bölündükten sonra yine bölünmekte sakınca görmemeleri başımıza gelmiş felaketlerdendir.

Ümmet-i Muhammed'in Kur'an'ının daha iyi yaşanması için var olan mezhepler dahi neredeyse ümmetin parçalanma nedeni hâline getirilecektir. Hâlbuki mezhepler İslam'ın canlı ve taptaze kalıp hayata ve bütün olaylara cevap verebilecek aktivitede olmasını sağlarlar. Bunu Müslümanlar'ın camilerde dahi kavga edebilecekleri ihtilaf noktasında görmek afet türünden bir meseledir. Müminlerin Allah'a daha yakın ve rikkat ehli, incelmış kalp sahibi, haramlardan daha uzak yaşamaları için oluşturdukları tasavvuf grupları (tarikatlarda) birbirlerini iten kümeler hâline gelmiş, mıknaşın ters kutupları gibi itişmektedirler. Tarikattakiler evvela tarikatta olmayanları dışladılar, sonra dışlayacak kimseyi bulamayınca tarikat grupları birbirlerine yöneldiler.

Gelin görün ki Kâbe'nin etrafında birdik. Kâbe'den on metre uzaklaşmadan on parçaya bölünmemiz söz konusu olmuşsa ümmetimizin kâinatta vahdet ve tevhidi temsil ettiğinin bilinmesine karşın mevcut durumdan sıkıntı duyulmuyorsa bu da başa gelmiş musibetlerden biri olmuştur.

Bilerek, altını çizerek ve vurgulayarak ifade etmeliyiz ki Müslümanlar tarafından İslam'dan değerli bir mezhep veya tarikat, ashab-ı kiramın herhangi birinden -velev Vahşi radiyallahu anh- değerli bir şeyh veya veli-âlim bulunduğu düşünülebiliyorsa, İslam parçalanmak için şeytanın elinde oyuncağa dönüştürülüyordur. Ümmetimizin ashab-ı kiramdan daha değerli âlimi, ashabın en düşük mertebede bulunanından bile daha değerli şeyhi olamaz. Böyle bir şey yaşanabiliyorsa hilafetten önce kaybedilenin İslam olduğunu söyleyebiliriz.

Allah'ın çizdiği İslam'ın kaderinde ashab-ı kiramdan üstün olmamak, bütün Müslümanlar'ın itiraf etmesi gereken bir gerçek iken kim olduğu ve ahirete nasıl gideceği dahi meçhul olan insanlar sadece grup beraberliğinden dolayı kendilerini ashaptan değerli görebiliyorlarsa fay hattı çatlamış, o hattan bir kısım insanlar cehenneme doğru yuvarlanmışlar demektir. Tabelası İslam'dan değerli vakıfları ve dernekleri lanetliyoruz. Kendini ashab-ı kiramdan daha orijinal durumda gören bütün oluşumlar batıldır, İslam'ın içinde kanser olarak durmaktadırlar.

Abbasi döneminde de bugün yaşadığımız gibi bir fırkalaşma vardı ancak Baybars, Mısır'da ümmetin topraklarını kurtarmaya çağrı yaptığında her tarikattan insan onun etrafında toplanabildi ve Moğollar'ın üzerine yürüyüp perişan ettiler. Ümmetin varlığı tehlikede olunca insanlar gruplarına aidiyetlerinden feragat edebilip İslam'a ve ümmete aidiyetlerini o varlıklarına üstün tuttular.

Genç kardeşlerimiz, bütün bu parçalanmışlıklara rağmen 'Allah, Muhammed aleyhisselam ve ashab-ı kiram ve sonrasında ümmetimizin büyükleri' şeklindeki sıralamaya uyacaklar ve hatalı uygulamalara karşı ümmetimizin tevhit birlikteliğini bir kere daha ispat edeceklerdir. Sırf bu idraki taşıyan binlerce delikanlı ve genç kız gördüğümüz içindir ki umut doluyuz ve Rabbimize her hâlükârda hamd ediyoruz.

- 3- Dünya hayatının süs ve dekorunun ana gayemiz hâline gelmesi, dünyaya meyiletme ve onu cennetleştirme, cennetteki nasibimizi dünyadayken alma hastalığı, dünyanın mukaddes bir

put hâline gelmesi (dünyevîleşme) de üç asırdır gitgide artan sapmanın tezahürlerinden biridir.

Elbette hiç kimse dünyayı put hâline getirmekten, elips şeklindeki dünya temsilini önüne koyup ona secde etmeyi anlamıyor. Dünyanın istediklerini putlaştırmaktan söz ediyoruz. Düğünü amaç hâline getirmek, ev almak için krediye başvurabilmek, arkadaş hatırını Peygamber hatırdan üstün tutmak gibi durumlar, ahirette Allah'tan göreceğimiz cennet nimetlerini dünyada bulmayı vehmetmektir. İşte bu evham, akideyi ve ümmet tefekkürünü imha edecek şeytan tuzaklarına yakalanmayı beraberinde getirmektedir.

Ümmetimiz Allah'ı ararken dünyayı ölçülü biçimde bırakmak zorundadır. Dünyadaki nasibimizi unutmamak ile dünyaya tapınmak arasında bir fark olduğunu bilmeliyiz. Müslümanlar daima fakir, sefil ve zelil olacak değillerdir. Müslümanlar zengin olmalı, bütün dünya nimetlerini sahiplenmelidirler Allah'ın hakkının verildiği, ibadetleri engellemeyen, kardeşlik şuurumuza zarar vermeyen ve insanlığımızı maddenin kölesi hâline getirmeyen dünya malı helaldir ve gereklidir de.

- 4- Ümmet-i Muhammed'in cihadı bütün çeşitleriyle dosyası kaldırılmış bir emir olarak görmesi, başımıza gökten düşmüş bir taşır.

Nefislerimizin terbiye edilmesi başta olmak üzere içimizdeki şeytan fitneleriyle ve ümmetimizin toprakları-serveti-şahsiyetinde gözü olan büyük düşmanlarımızla alenî cihat dâhil olmak üzere kalemlerle yahut dille yapılan herhangi bir cihada endeksli kafa sahibi olmayı kaybettiğimiz günden beri düşüşteyiz. Elhamdülillah ki nefis terbiyesi ve sabah namazını cemaatle kılmak zevkine ulaşmak başta olmak üzere cihat anlayışı, yeniden hareketlenmiştir.

O kadar hareketlenmiştir ki, birileri bizim cihat anlayışımız üzerinden İslam'ı çökertmek amacıyla 'cihat'ın suistimal edilmiş ve sömürülmüş hatta yanlış şekillendirilmiş uygulamalarını da bütün dünyaya 'cihat budur' diyerek gösterip yeşeren cihat duygularımızın fidanken koparılmasını istemektedirler. Fakat boşuna uğraşıyorlar. Çünkü ümmetimizin cihadı unuttuğu ve Çanakkale'deki şehitleriyle birlikte gömüp gönderdiği hissiyatı yeşermeye yüz tutmuştur, bahar yakındır ve şeytan çıldırınca kadar cihadı tatbik eden bir nesil gelmektedir ki internette her şey 'mubah' olduğu, cep telefonları dünyanın bütün rezilliklerini avucunun içine getirdiği hâlde harama bakmayan, sulanmayan ve en büyük mertebedeki mücadele olan nefis cihadını başaran bir nesildir.

Bu nesil tabii ki yoruluyor, zorluklarla karşılaşılıyor ve yaptığının kolay olmadığını biliyor. Bildiği için de hamd olsun ki yılmıyor.

Fakat cihat hakkındaki bazı yanlış kanaatlere kapılma tehlikesi hâlâ durmaktadır. Cihadı içimizden seçilmiş kimselerin veya askerlik görevi olanların yapacağı bir vazife olarak görmek, ashab-ı kiramı örnek alan yeni nesil iman etmektedir ki nefis mücadelesinden kâfirlerle mücadeleye kadar, kalemlerle-dille-yürüyerek ve her çeşidiyle cihadı yapmaya hazırdır.

Bu da İslam'ın umududur. Zaten bu umut görüldüğü için Müslümanlar'ın zihninden ve kullanımından 'cihat' kelimesi İblis ve yardımcıları tarafından kaldırılmakta, film stüdyolarında çevrilmiş vahşi görüntüler bütün insanlığın nefret edeceği tarzda teşhir edilmektedir. Hiçbir horoz fecrin doğmasını engelleyemeyecektir. Bunun için ödenecek bedel her neyse biz de ona teslimiz ve Rabbimizden razıyız.

- 5- Avrupa'nın yaşadığı sanayileşme devriminden sonra içimizdeki iç firkalaşmalar, Allah'ın dinini yanlış anlamalar ve Enfal suresinin 60. ayet-i kerimesinin "Düşmanlarınıza karşı siz de güç hazırlığı içinde bulunun" (وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ) buyurmasına rağmen geride kalmalar yüzünden teknoloji ve bilimde duraklamalar ümmetimizin yaşadığı musibetlerdendir.

İçimizden biri çıkıp bir yerde fabrika kurmaktan bahsettiğinde, Müslüman olduğunu söyleyenlerin bile onunla yıllarca alay etmesinin nedeni budur. Şeytan, Müslümanlar'ın teknolojide, sanayide ve hatta sosyalleşmede çağın çok gerisinde kalmalarını istemektedir. Fakat biiznillah bu da atlatılmaya başlanmıştır. Söz konusu bilgisayarsa da başka teknolojilerse de artık Müslümanlar'ın elinde vardır. Müslümanlar geriden de gelseler iman gücünün verdiği takviyeyle ümmetimizi hak ettiği yerine kavuşturacaklardır.

6- Ümmet-i Muhammed'in örnek şahsiyet sorunu yaşaması.

Ashab-ı kiram, Resûlullah aleyhissalatu vesselamı insanların arasından bir insan olarak görüp Allah'a kulluğuna hayran şekilde peşinden gittiler. Bir örnek, yirmi üç yılda en azından yüz yirmi bin örnek oldu. Sonra ashab-ı kiramın muazzam imanını gören tâbiin nesli onları taklit etti. Daha sonraları İslam toprakları büyüyünce pek çok insan ve hatta Müslüman nüfusun önemli bir bölümü, Müslümanlar'ın örneği olan tâbiin ve tebe-i tâbiin neslini görmeksizin Müslümanlık yaşamışlardır. Yani örneği görmeden Müslüman olmuşlardır.

Bu, orijinali görmeden ve sadece duyarak yaşanan bir Müslümanlıktı ve bazı şeyleri doğru yaptıklarını zannederek iyi niyetle de olsa yanlışla düşmeyi getirdi. Yanlış, bir açığı çıkararak zamanımıza kadar geldi. Allah Teâlâ zaman zaman Ömer bin Abdülaziz, Nevevî, İzz ibni Abdüsselam, İmam Gazalî gibi muhteşem isimleri göndermiş ve gözlerin açılmasını istemiştir.

Lâkin ne yazık ki asrımızda Müslümanlar'a örneklik teşkil eden İskilipli Atıf gibi isimler ipe gönderilmişler, kimi suikastlarda kimi zindanlarda yok edilmişler, bazen de ev hapsine tâbi tutulmuşlardır. Böylece yaklaşık bir yüzyıldan beri Müslümanlar, "İşte Allah için cihat eden adam! İşte nefsiyle ve malıyla cihat edip cennete girecek kimse! İşte gündüz at üstünde, gece seccadede olan, mala esir olmayan mümin! İşte siyasetten, ticaretten, ibadetten aynı anda anlayan Müslüman! İşte bir avucunda dünya, bir avucunda ahiret olan ve kendi çapında tam bir ümmet gibi yaşayan muvahhit!" diyecek insan bulamadılar.

Böylece ümmet-i Muhammed, kitaplarda kalan Abdülkadir-i Geylanî'yi, Cüneyd-i Bağdadî'yi gördü ama onları görmedi. Yahut onların peşinden gittiğini söyleyenlerin siyasîlere yaltaklık ettiğini, etliye sütlüye karışmama uzmanlıklarını gördüler. Adam koltuğunda duranların bir dengesizlikleri söz konusu oldu. Bu örnek görülemez ve canlı bir örneğin peşinden gidilememesi hâlini yaşayan nesil ciddi zorluklarla karşılaşmıştır.

Fakat elhamdülillah ki henüz on beş yaşına gelmeden Kur'an-ı Kerim'i tek oturuşta ezberinden okuyabilen ve sonra da "şimdi sıra Buharî'ye geldi" diyen genç, Enes ibni Malik'i örneklemiştir. Doğum yaptığı gün tıpkı Enes ibni Malik'in annesi gibi çocuğunu Rabbinin şeriatına adayan kadınlar, genç analar var artık. Şimdi bu örneklerin izlenebildiği toplumlarda ümmetimiz ne yapması gerektiğini de açık şekilde fark edebilecektir.

- 7- Bu dönemde Müslümanlar'ın içinden birileri, mümin olduklarını söyledikleri hâlde, maalesef kâfirlerle siyasî-sosyal dostluklar kurmakta sakınca görmemektedirler. Müslümanlar'ın kâfirlerle haşır-neşir olması sakıncasız bir durummuş yani bir Müslüman'ın (Hıristiyan olan) Almanlar'la ya da İsveçliler'le aynı salonu ve duyguları paylaşması sorun teşkil etmiyormuş gibi bir anlayış peydahlanmıştır.

Hatta değil İslam'ın aziz tuttuğu ümmet-i Muhammed'in mümin anlayışı, neredeyse Müslümanlar'ın intisap ettiği ırkları bile Allah'ın düşmanlarına karşı eriyiverdi. Irklar bile bu çekime dayanamadı. Avrupalı ve Batılı bir kültüre yamanmak pek işe yarar ve nitelikli kabul edildi.

- 8- Ümmet-i Muhammed'in en temel sosyal kimliği ve Kur'an'da bir surenin de adı olduğu, Allah Teâlâ'nın Peygamberi'ne emrettiği büyük bir hakikat olarak göz önünde durduğu hâlde şûra kaybolmuştur.

Rabbimiz bizleri, birbirimizle temas hâlindeki beyinlerin sahipleri olarak görmek istemesine karşın her beyin, köleleştirdiği başka beyinlerle iktifa etti. Böylece ümmet olarak olmak yerine teker teker var olabildik, bir arada görülemedik. Kâbe'yi tavaf ederken bile birbirimizden farklılığımızı hissedebilir olduk.

Kur'an'ımız, şûra hikmetini namazla zekâtın arasında zikrettiği hâlde biz sanki şûra, tarihten nostaljik bir uygulamamış ve Resûlullah aleyhisselam Uhud muharebesine giderken şûrayla emrolunmuş bir peygamber değilmiş gibi ve istediğimizde ihmal edebileceğimiz bir kaynak olarak görebildik. Bu da küfrün karşısında tek kafa ve yekvücut durmamıza engel oldu.

Bu kaybımızın faturası da pek ağırdır fakat inşallah hilafetimiz dönmeden evvel şûramız dönmüş olacaktır.

- 9- Bütün bunlar; kabaran küfür, kendini aşan İblislik ve taşan tuğyan, Allah Teâlâ'nın rahmetinden umudumuzu düşürmüştür. 'Allah, öldükten sonra sırat köprüsünün başında olduğumuz zaman rahmet eder' noktasına sürüklediler bizi.

Hâlbuki Allah'ın rahmeti bu çılgın ve tuğyan hâldeki dünyanın fay hattının tam üzerindeyken de bizi bulabilir. Kur'an'ın devlet gücüne kavuşturulması veya başka bir anlamda Allah'ın rahmetine muhtaç olduğumuz günlerdeyken neredeyse Rabbimizi mezardan sonraki zamanlarda rahmet eden ve dünyayı da büyük güçlere terk eden bir kudretin sahibi olarak algılama yanılığımıza düşülmektedir. İtiraf edilmiyor olsa da pratikteki manzara budur.

Allah'ın hastalığa şifa rahmetinden, günahlara tövbeyi kabulünden, ahirette cehenneme girmeye karşı mümin kullarına Rahim sıfatıyla muamelesinden umut kesmek kâfir işidir. Bunu herkes bildiğinden kimsenin Allah'ın rahmetinden ümitsiz olduğunu söyleyecek hâli yok ama "Biz ancak Allah'ın rahmetiyle ayakta dururuz" cümlesini de anca başka hiçbir çaresi kalmayan kimselere yakıştırmaktan geri durulmamaktadır.

Hem küfre ve şeytana karşı bütün maddî gücümüzü hazırlama hem de Allah'a dayanma hususunda zafiyetimiz vardır.

- 10- Şeriatı tatbik etmeyen ama Müslümanlığı da kimselere bırakmayan bir nesil hâline gelmek. Şeriatın devlet olmasını talep etmek yasalarla suç; bunu talep eden yıllarca hapiste kalabiliyor ama Müslümanlığımıza toz kondurmak da yok! Bu hâl sürerken aynı zamanda Kureyş'ten ve Emevîler'den daha ciddi Müslüman olduğumuzu düşünebiliyoruz.

Peki, Allah'ın topluma yansıyan şeriatı nerede? İhtiyarların evlerinde, kadınların da bulaşık yıkamadan artan vakitte yaşadıkları din midir "tamamlanmış" olan din? Yoksa vadilerden dağlara, oralardan uzaya kadar kâinatın her bir noktasında son söz olacak ve Kur'an ile hadis-i şeriflerle şekillenmiş İslam şeriatı mı?

Ne yazık ki şeriatımızın olmadığı ama şeriatın simgesi olan camilerin bulunduğu bir dünyada yaşamaktayız. Elbette bu şükredilmesi gereken bir noktadır da aynı zamanda. Dünyanın o camilerin olmadığı yerleri de var tabii ki ancak sıkıntımız, camilerin bize yetmeyeceği idrak seviyesine erişememekle ilgilidir. Yoksa mevcut hâlimize şükretmeye elbette mecburuz. Mesele daha ileri ufuklarda gözümüzün olup olmadığıdır.

Ezansız topraklara ezanın döndüğü gibi şeriatlı topraklara da şeriat dönecektir. Bunu diyebildiğimizde imanımızı toplumsal hâlde getirebildik demektir. Rabbimiz tarafından her yönden

yağan fitnelerin ortasında yaşamak zorunda bırakılmamız, bu işe aday olduğumuzu gösterir. Allah'a şükretmeyip de ne yapabiliriz?

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.